

Istentisztelet 2020. 04. 13-án, Húsvét 2. ünnepén

A megnyílt szemű tanítványok

Fohász: „Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjászült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre, arra az el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra“. (1Pt 1,3–4) *Ámen*

Gyülekező ének: 352. dicséret 1-3.verse: *Krisztus, im, feltámadta...*

Fennálló ének: 185. dicséret - Krisztus feltámadott, kit halál elragadott...

Nagy ének: 349. dicséret: - Jézus meghalt bűneinkért...

Fohász: *Kegyelem nékiünk és békesség Istentől, ami Atyánktól, és Fiától az Úr Jézus Krisztustól a Szentléleknek közösségében. Ámen*

Igeolvasás: Lk 24,13-35 Az emmausi tanítványok

[13](#) Tanítványai közül ketten aznap egy faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvanfutamnyira volt, és amelynek Emmaus a neve, [14](#) és beszélgettek egymással mindarról, ami történt. [15](#) Miközben egymással beszélgettek és vitáztak, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük. [16](#) Látásukat azonban mintha valami akadályozta volna, hogy ne ismerjék fel őt. [17](#) Ő pedig így szólt hozzájuk: Miről beszélgettek egymással útközben? Erre szomorúan megálltak. [18](#) Majd megszólalt az egyik, név szerint Kleopás, és ezt mondta neki: Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod, mi történt ott ezekben a napokban? [19](#) Mi történt? – kérdezte tőlük. Ők így válaszoltak neki: Az, ami a názáreti Jézussal esett, aki cselekedetben és szóban hatalmas próféta volt Isten és az egész nép előtt; [20](#) és hogyan adták át főpapjaink és főembereink halálos ítéletre, és hogyan feszítették meg. [21](#) Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt. De ma már harmadik napja, hogy ezek történtek. [22](#) Ezenfelül néhány közülünk való asszony is megdöbbenett minket, akik kora hajnalban ott voltak a sírboltnál, [23](#) de nem találták ott a testét; eljöttek, és azt beszéltek, hogy angyalok jelenését is látták, akik azt hirdették, hogy ő él. [24](#) El is mentek néhányan a velünk levők közül a sírhoz, és mindent úgy találtak, ahogyan az asszonyok beszéltek; őt azonban nem látták. [25](#) Akkor ő így szólt hozzájuk: Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták! [26](#) Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie? [27](#) És Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt. [28](#) Így értek el ahhoz a faluhoz, amelybe igyekeztek. Ő azonban úgy tett, mintha tovább akarna menni. [29](#) De azok unszolták és kérték: Maradj velünk, mert esteledik, a nap is lehanyatlott már! Bement hát, hogy velük maradjon. [30](#) És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta. [31](#) Ekkor megnyílt a szemük, és felismerték, ő azonban eltűnt előlük. [32](#) Ekkor így szóltak egymáshoz: Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat? [33](#) Még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe, ahol egybegyűlve találták a tizenegyet és a velük levőket. [34](#) Ők elmondták, hogy valóban feltámadt

az Úr, és megjelent Simonnak. [35](#) Erre ők is elbeszélték, ami az úton történt, és hogy miként ismerték fel őt a kenyér megtöréséről.

Imádság: Úr Jézus Krisztus, ma nem tudunk végigtekinteni egymáson, hogy együtt hozzuk eléd egymás örömét, gondját, bűjait-bajait - de Te látsz minket, otthonainkban, szívünkben, magányunkban is. Látod kételkedésünket, aggodásunkat, csüggedésünket. Sokkal jobban tudod, mi és miért történik ezekben a napokban és mi által készítesz számunkra áldást. Amennyire tehetjük, szeretnénk Rólad beszélgetni, Téged keresni és Általad taníttatni, a feltámadás titkát, üzenetét szívünkbe fogadni. Magyarázd nekünk az írásokat. Kérjük, szegődj mellénk, hogy utunkat ne egyedül járjuk, hozzánk is térj be, hogy megnyíljon szemünk, látásunk mindannak felismerésére, amit értünk tettél. S vallhassunk boldogan Urunknak, aki a bűn halálából új életre támasztott minket, hogy egyszer utunk végén Hozzád érkezhessünk.

Áldunk a nyitott sír üzenetéért, a feltámadás valóságáért. Áldunk azért, hogy legyőzted a halál és kárhozat erejét, és a halál fullánkja már nem árthat a Tiéidnek. Könyörülj rajtunk, hogy életünket, szívünket így járja át és töltsse most be Igéd világossága, a Veled való találkozás pedig segítsen élő reménységre, új életre Általad. Kérünk, szólj szeretettel szívünkhöz. *Ámen*

Igehirdetés előtti ének: 164. dicséret 2. verse: *Elménket, értelmünket lelki sötétség...*

Igehirdetés alapigéje: Lk 24,34

„valóban feltámadt az Úr, és megjelent“

Húsvétot ünneplő kedves Testvéreim! Jóel próféta könyvében egy hatalmas sáskajárásról szól, ami teljes pusztulást eredményez, s amit a nép ítéletként él meg, és tehetetlen vele szemben. De okot ad ez arra, hogy a próféta bűnbánatra hívja fel az Úr népét. Többek között így: *De még most is így szól az Úr: Térjete meg hozzám teljes szívvel, böjtölve, sírva és gyászolva! Szíveteiket szaggassátok meg, ne a ruhátokat, úgy térjete meg Istenetekhez, az Úrhoz! Mert kegyelmes és irgalmas ő, türelme hosszú, szeretete nagy, és visszavonhatja még a veszedelmet! Ki tudja, hátha most is megbánja, és áldást hagy maga után? (Jóel 2,12-14)* Ezért a mondatért idézem a prófétát: ***Ki tudja, hátha... áldást hagy maga után.*** Mert hiszem, hogy Isten a legkülönbözőbb módon kész és tud áldást adni, még a szerintünk rosszat is javunkra, áldásunkra kész fordítani.

Mostani koronavírusos napjainkban ennek komoly aktualitása van, s jó, ha ünnepünkre, amely egészen más körülmények között „zajlik“, szintén úgy tudunk tekinteni, hogy Isten így is, ebben is áldást készít számunkra. Az a magányra utaltság, bezártság, aminek ki voltunk-vagyunk mostanság téve, lelkileg szintén egyfajta sáskajárás-állapotot jelent: érezzük az úrt, hiányt, a pusztító erővel szembeni tehetetlenséget ... de *ki tudja - hátha áldást hagy maga után...* Ezt az áldást tapasztalhatjuk bűnbánó szívvel, alázattal meghajolva Isten terve előtt, hogy ilyen

módon is felhívja magára a figyelmünket, hogy ne mást, hanem Őt keressük és Hozzá térjünk, Vele legyen találkozásunk.

És mondhatom, hogy hasonló úrt, hiányt és szomorúságot éltek át azok a férfiak is, akikről történetünk szól. Pedig nem lett volna rá okuk (mint ahogyan hiszem, hogy igazán nekünk sincs), hiszen nagyszerű híreket hallottak - csak nem hitték... Mi az állapotuk oka? A csalódás. Ami abból fakad, hogy mást vártak. Kiben vagy miben csalódtak? Jézusban? Ő vezette volna félre őket? Nem! A történet során kiderül, maguk mondják el: *Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt.* Hamis reménység volt ez? Nem! De a megvalósulást már a saját elgondolásuk szerint várták, mert Jézusban politikai messiást láttak, földi hatalomtól való szabadítást vártak - csalódásuk oka, okozója a saját elképzelésük volt tehát.

Úgy gondolom, *kedves Testvéreim*, hogy jól át tudjuk érezni a tanítványok magányát és szomorúságát... Nyilvánvaló, hogy nem tartoztak a tizenkettes körhöz, de ők is tanítványként követték Jézust. Tanúi voltak a nagypénteki eseményeknek, majd miután minden összezavarodott bennük és minden reményük szertefoszlott, mégiscsak továbbra is ott maradtak a tanítványtársaikkal Jeruzsálemben. A Jézus iránti szeretetből fakadó összetartozás tartja együtt őket, és a nagy tanácstalanság, hogy mi lesz tovább? A hét első napján is együtt voltak, fontos dolgokat hallottak az asszonyok beszámolójából angyalokról, üres sírról, mégsem mozdult el a szívük, és magányosan, csalódottan, csüggedten ballagnak az Emmausba vezető úton hazafelé... talán vissza a korábbi életükbe, ahogyan azt majd Péter és társai is megpróbálták.

Bizony, vannak dolgok, amiket nehéz a tömegben megérteni, elfogadni, amihez inkább csendre, magányra van szükség... nagyon lényeges, hogy talán éppen ennek áldására szeretne Urunk minket is tanítgatni ebben az időszakban... Ott, az Emmausba vezető úton kiderül, hogy még sincs mindennek vége, hogy van jó hír a számukra, s a magányukban megtapasztalt felismerést örömmel oszthatják majd meg a többiekkel. Ehhez az kell, hogy Jézus odalépjen hozzájuk. És Ő odalép, mert ismeri az állapotukat; ugyanis ahol Róla van szó, ott ő jelen van. Ő ígérte, hogy ahol ketten vagy hárman együtt vannak az Ő nevében, ott van közöttük.

Melléjük csatlakozik tehát egy érdeklődő, számukra idegenként, s ők nem ismerik fel Mesterüket. Lukács így fogalmaz: *Látásukat azonban mintha valami akadályozta volna, hogy ne ismerjék fel őt.* Miért? Hiszen látják Őt, szemben az asszonyokkal, akiknek nem hisznek, pedig szóltak az angyalok jelenéséről. Maguk mondják: *„hirdették, hogy ő él. El is mentek néhányan a velünk levők közül a sírhoz, és mindent úgy találtak, ahogyan az asszonyok beszéltek; őt azonban nem látták.”* Éppen az a gondjuk ezzel a hírrel, hogy ugyan mondják, hogy él, de Őt magát nem látták. És ez olyan valóságosan. Valahogy így van, hogy igazán az ad meggyőző nyomatékot a bizonyoságtételnek, ha személyes megtapasztalás is van mögötte, ha az nem csak információátadás, hanem tanúvallomás. Milyen kár, hogy az asszonyok hiteles beszámolóját, csupán *üres fecsegésként* kezelték... vagy mégsem?

„Miről beszélgettek egymással útközben?”- hangzik Jézus kérdése. Valóban, miről? Sőt, Kiről? Bárcsak úgy töltené be szívünket, gondolatainkat az Úr Jézus személye, ahogyan az emmausi tanítványokat! A kérdést hallva *szomorúan megálltak*. Érdekes a beszélgetésük, úgy mondják el Jézusnak szívük bánatát, mint egy szípatikus, de teljesen tájékozatlan idegennek. S milyen meglepő a reakciója: *Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták! Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie? És Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt.*

Kedves Testvéreim, ez bizony nem együtt érző vigasztalás, hanem elmarasztalás! És mégis jó hallgatni! Mert amit mond, ismerős, meg az a szelíd türelem, szeretet is, amellyel mondja! Ballagva az úton páratlan tanítást kapnak Isten teljes üdvtervéről, hogy az egész Írás róla szól, a szenvedő Krisztusról, akiben a próféciák tejesedtek be. Nem történt semmi rendkívüli az elmúlt napokban, csak aminek történnie kellett Isten terve szerint. *Így értek el ahhoz a faluhoz, amelybe igyekeztek*. Ekkor kerül sor arra, hogy Jézus meghívhatja magát hozzájuk. És mint kiderül, a szívük a beszéd során, az Igét hallgatva, éledezik, gerjedezik; vágyakozás van bennük Vele maradni, mert jó az Ige által taníttatni, vigasztalódni, erősödni. Ami a tanítványok népes közösségében nem tudta őket megörvendeztetni, azt ebben a csendes kis közösségben erőként élék meg. Jó lenne ezt nekünk is így tapasztalni!

Emmausban a közösségből asztalközösség lesz, a főhelyre pedig Jézus ül. *És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta. Ekkor megnyílt a szemük, és felismerték, ő azonban eltűnt előlük. Ekkor így szóltak egymáshoz: Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat?* Az ismerős cselekedetről végre felismerik, végre megértik, végre minden a helyére kerül és felragyog számukra a reménység, a bizonyosság: amit mondtak róla, igaz, magunk is láttuk, hogy él! Megnyílt a szemük - ez volt a találkozás célja, Jézus eltűnik, jelenlétére már nincs szükség. Bizonyosságot nyertek, és értelmet kapott számukra az írások magyarázata is megtelnek örömmel.

És az Élőről szóló jó hírt el kell mondani a többieknek! Az imént még Jézusnak az estére hivatkoztak, amikor marasztalták Őt, de most késlekedés nélkül útra kelnek, vissza Jeruzsálembe (kb. 12 km!). Ott viszont várja őket a hír, hogy Simon is látta Őt. *Biony, valóban feltámadt az Úr, és megjelent.* Elkészített talajba hull tehát a bizonyoságtétel, amivel jönnek bátorítani a többieket, és ők is megerősítést kapnak. Milyen különös látnunk, hogy Isten a dolgokat pontosan és jól időzíti. Azt munkálja, hogy tanítványainak legyen húsvéti hite, hogy a gyászt és elkeseredést öröm váltsa fel, a csalódás helyébe reménység lépjen. Megbizonyosodjanak arról, hogy hitüknek értelme van.

Szóval, az emmausi tanítványok is *elbeszélték, ami az úton történt, és hogy miként ismerték fel őt a kenyér megtöréséről*. Egy mozdulatról, ami Jézusra volt jellemző, ami összekötötte Őt övével. Ebben benne volt az Ő egész lénye, ahogyan adta, adja magát. Ahogyan az életet adja tovább. Elmondják a Jézussal való találkozást

a tudatlanságtól a felismerésig. Azt, hogy már akkor velük volt az úton, amikor még fogalmuk sem volt róla, hogy Ő az.

Kedves Testvéreim, milyen érdekes az életünben sokszor így utólag felismerni Jézus jelenlétét, védelmét, lépteink igazgatását, amikor még nem ismertük vagy nem ismertük fel Őt! Láttuk, csak nem tudtuk, hogy Ő az. Míg egyszer csak megnyílik a szemünk, a lelki látásunk, és betölt az öröm: *valóban feltámadt az Úr, és megjelent - nekem is!* Így legyen ez a mostani élethelyzetben, a mai ünnepen is. *Ámen*

Záró ima: Köszönjük Úr Jézus Krisztus, hogy ismersz minket, hogy ránk találsz, bármilyen nyomorúságban is vergődnenk, s meg akarsz ajándékozni azzal az örömmel, ami elúzi szívünk félelmét, kételyét, aggodalmát. Köszönjük, hogy a jelen helyzetben még inkább Rád vagyunk utalva, tudjuk, nem hagysz minket magunkra.

Köszönjük, hogy Te vagy a feltámadás és az élet, hogy a Te szeretetedtől senki és semmi nem választhat el minket. Köszönjük, hogy ebbe a csüggedt, hiányt szenvedő, boldogtalan világba adod a jó hírt arról az élő reménységről, amit feltámadásod jelent számunkra. Hogy élénk tárod: nem a halálé az utolsó szó, mert Te legyőzted a halál erőit. Legyen ez vigasztalás forrása a szenvedők, gyászolók, betegek, haldoklók és mindannyiunk számára.

Bocsásd meg, hogy sokszor mi sem látunk, összezavarodottan keresgélünk útmutatást. Nyisd meg a szemünket, hogy felismerjünk, hogy megnyílt szemű tanítványokként tehesünk bizonyosságot Rólad megújított életünkkel, boldog reménységünkkel. Így köszönjük, hogy megváltottál, nem hagytál a kárhozatban. Kérjük, maradj velünk, és segíts, hogy mi is kitartsunk melletted mindvégig. Köszönjük, hogy belépsz az életünkbe, s majd egyszer befogadsz országodba a Golgotán elvégzett áldozatodért. Légy ezért áldott. *Ámen*

Mi Atyánk...

Áldás: *A békeség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát, tegyen készséggé titeket minden jóra, akaratának teljesítésére, és munkálja bennünk azt, ami kedves őelőtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen. (Zsid 13,20-21)*

Záróé ének: 348. dicséret - Örövendeztetek, egek...